

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Kasım 2013
Sayı: 185

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**ODTÜ'de işçiler öğrencilere karşı kıskırtıldı
Kentsel dönüşümün arkasında kâr
peşinde koşan patronların kârı var!**

Ankara Büyükşehir belediyesinin, ODTÜ arazisinden geçen yol inşaatına başlaması ve buna karşı çıkanların, önce belediye işçileri ardından da polis tarafından kovalanmaları, yeni bir inşaat ya da son yılların moda adıyla söylersek “kentsel dönüşüm” çatışmasını başlattı. Ankara'da durum sakinleşse bile daha önce İstanbul'da bir gencin öldürüldüğü Gülsüyu mahallesinde olduğu gibi, benzeri çatışmalar, farklı yerlerde zaman zaman şiddetlenerek devam edecek.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Çünkü inşaat iş kolu, başka işlerle uğraşan patronların da vurgun yapmak için akın ettiği bir iş kolu haline geldi. Bizzat AKP hükümetinin eliyle, devlet siparişleri, vergi ve kredi teşvikleriyle inşaat iş kolu geliştirildi. İlk AKP hükümetinin seçim propagandasının önemli bir vaadi; "duble yol" idi. Başbakan, bölünmüş yol yapımı ile medeniyetin gideceğini, trafik kazalarında ölümlerin azalacağını söylüyordu. 10 yıl geçti, ölümlerin azalması laflarından vaz geçildi ama hala "medeniyet" teranesi sürüyor.

Yol inşaatları bitince yol giden her yere bina dikmeye başlanıyor. İnşaat o kadar kârlı bir iş kolu ki, bu iş kolundaki bir dernek başkanı, kâr oranının %30 civarında olduğunu, son yıllarda ise %15'e düştüğünden şikayet ediyor. Resmi faiz oranının %7 civarında olduğu düşünülürse yine de çok yüksek bir kâr var.

İşte bu kârdan yararlanmak isteyen patronlar bu iş koluna adeta aktı. Son yıllarda, tekstilden gıdaya, ilaçtan otomotive kadar bir çok sektörden 16 holding, ya inşaat şirketi de kurdu ya da tamamen inşaaata yöneldi. Parkinson ve tansiyon ilaçları, Mehtap markalı mutfak eşyalarının da üreticisi olan Selçuklu Holding, tekstil sektörünün en büyüklerinden olan Sanko Holding, Medline hastanesi, Pegasus havayolunu da bünyesinde barındıran Ali Sabancı'nın sahibi olduğu Esas Holding, son olarak da akü üreten Mutlu akü, sonradan inşaat işine girenlerden. Sadece bu iş kolunda çalışan şirketler de eklenince kâr bekleyen patron listesi uzuyor. Bu listeye Ortadoğu ve kuzey Afrika'da işlerini yarım bırakmak zorunda kalanları de eklemek gerek.

İnşaat iş kolu, patronlar için çok kârlı ama toplum için aynı değerde değil. Üstelik, daha çok lüks konut ve AVM yapıldığı için emekçiler çok daha az yararlanıyor. Buna, bu lüks inşaatlar için yerinden edilen şehir yoksullarını da eklediğimizde, bir avuç patronun kasasını şişirmek için emekçilerin ürettiği zenginliğin taşaya yatırılmasından fazla öteye gidilmiyor.

İnşaat iş kolu, en çok işçinin çalıştığı iş kolu. Onlar için inşaatların sürmesi can alıcı. Ancak bu iş kolu aynı zamanda en örgütsüz, kaçak çalışmanın en fazla olduğu, iş güvencesinin olmadığı, iş güvenliğinin hiçe sayıldığı, taşeron sisteminin işçileri milliyet, mezhep, hatta hemşehrilik temelinde bile böldüğü, birbirine düşürdüğü bir iş kolu. Kârın bu kadar yüksek olmasının bir nedeni de budur.

Hükümetin hazırladığı, orta vadeli ekonomik planda, devlet kasasına ve gelecek üretime katkı sağlamadığı için (katma değer deniyor) inşaat iş kolunun küçültülmesi hedefi var. Oysa gidişat ters yönde hızlanıyor. Patronlar, sadece inşaat işine girmekle kalmıyor, fabrikalarını kapatıp veya fabrika yapmak için aldığı araziye AVM ya da rezidans (lüks yurt) yapıyor.

Patronlar, hükümetin kağıtlara yazdığı kararlarla değil, ceplerine giren parayla hareket eder. Ne zaman kazançları tepetaklak olur, zarar etmeye başlar ve iflaslar ardı ardına gelirse ancak o zaman inşaat iş koluna akın durur. O zamana kadar hem hükümet hem de belediyeler, kâr iştahları kabaran patronlar için milyonlarca emekçinin, mahallelinin, işçinin isteği, emeği, hatta canı pahasına yeni imar alanları oluşturmaya, yol, altyapı götürmeye devam edecek. (01.11.2013)

Emekçinin Gündemi

Leroy Merlin grevi: Emekçiler mücadele etti ve kazandı

Ana şirketi Fransız patrona ait Leroy Merlin, biri Bursa'da diğeri Ankara'da olan ve yaklaşık 400 emekçinin çalıştığı bir AVM. İşyerinde DİSK'e bağlı Sosyal-İş sendikası örgütlü. Sosyal-İş, çoğu iki yıldır zam alamayan Leroy Merlin işçilerinin ücretlerinin enflasyon karşısında yüzde 15'lik bir kayba uğradığı için bu kayıpların giderilmesini gündeme getirdi.

Toplu iş sözleşmeleri görüşmelerine Nisan ayında başlanmıştı ve idari konular ve çalışma koşulları ile ilgili 11 maddede, parasal haklar ile ilgili maddelerin ise tamamında anlaşma sağlanamadığı için grev kararı alındı.

Emekçiler, sendikanın çağrısıyla 3 Ekim'de greve çıktılar. Her şeyden önce şunu belirtmekte yarar var, emekçiler bu mücadeleyi sonuna kadar sürdürmeye kararlı olduklarını her fırsatta ortaya koydular. Örneğin Evrensel gazetesinin aktardığına göre emekçiler Kurban Bayramı'nda ziyarete gelenlere "kazanacağımızdan hiç şüphemiz yok, bugün bu mücadeleyi vermek zorundayız, bütün sonuçlarını bilerek greve çıktık" gibi açıklamada bulunmuşlardı.

Leroy Merlin grevi süresince işçilerin çabasının yanında, onları destekleyenler de oldu. Ayrıca, Leroy Merlin

AVM'lerine alışverişe gelen aileler de grevcilere destek verdi. Sendika yetkilileri ise grevin her aşamasında bütün kararların işçilerle birlikte alındığına vurgu yaptı. Grev aynı zamanda enternasyonal seviyede de desteklendi. Örneğin Sosyal-İş'in bağlı bulunduğu UNI küresel sendikasının Arjantin'de düzenlediği, Küresel Ticaret Konferansı'nda grev dayanışma kararı ile desteklendi.

İşverenin önerileri ve kazanan haklar

İşveren yüzde 4.5 ücret artışı önermişti. Sendika ise birinci yıl yüzde 7, yılda 5 günlük 4 ikramiye (toplam 20 günlük ikramiye), mevcut yol ve yemek yardımının yanı sıra iki bayram için 100'er TL bayram yardımı, yılda bir defa 200 TL yakacak yardımı ve çocuk yardımı talep etti.

Leroy Merlin patronu işçilerin kararlı mücadelesi ve aldıkları yoğun destek karşısında (örneğin işçilerin grevde olduğunu öğrenen bazı

müşteriler açıkça grev sürecince alışveriş boykotu yapacaklarını duyurdu) teslim bayrağını çekmek zorunda kaldı ve grevin 16. gününde imza atmak zorunda kaldı: Sendika kazanımları şu şekilde özetledi:

* Sendikamız ve üyelerimiz için kırmızı çizgi niteliği taşıyan "üç yıllık toplu iş sözleşmesi" talebimiz kabul edildi. Birinci yıl için yüzde 6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında ücret artışı elde edildi.

*Mevcut yol ve yemek yardımları korunduğu gibi, 500 TL tutarında sosyal yardım paketi kazanıldı; tüm sosyal haklara ikinci ve üçüncü yıl enflasyon oranında artış yapılması kararlaştırıldı.

*İşyeri Kurulu konusunda anlaşma sağlanarak, üyelerin iş güvencesi pekiştirildi, çalışma koşulları ve idari haklarda, birçok kazanım elde edildi.

Özcesi Leroy Merlin işçileri kararlı bir mücadele sonucu ilk AVM grevini zaferle sonuçlandırdılar. Ümit ederiz bütün AVM işçileri dahil diğer tüm emekçiler için bir moral takviyesi olur. (28.10.13)

Devlet-patron işbirliğiyle sağlıkta vurgun

AKP hükümeti “sağlıkta dönüşüm” adı altında yaptıklarından gurur duyuyor. Her şeyin en iyisini yapmayı bilen “muktedirler” özel hastaneleri de “ücretsiz” hale getirdik derken ikiyüzlü. Sigortası olanların bile özel hastanelerde “ücretsiz” tedavi görmesi imkansız. Sigortasızlar için ise devlet hastanelerinde bile ücret alınmıyor.

SGK ile anlaşmalı özel hastanelerde tedavi olmak isteyenler “katılım payı” ve “ilave ücret” adı altında sömürülüyor. SGK'nın katılım payı için belirlediği ücret, 1 lira ile başladı, şimdi 12 lira. Ama özel hastaneler için daha kazançlı olan ilave ücret uygulaması.

Bu uygulama; 2008'de başlayarak önce devletin belirlediği miktarın %30 ardından %70 fazlası olarak devam etti. Bu yılın başında hazırlanan yönergeye göre özel hastanelerin aldığı ilave ücret %90'a kadar çıkabiliyordu. Bayram öncesinde yapılan düzenlemeye göre ise ilave ücret oranı %200'e çıkartıldı. Zaten önceden de denetlenme olmadığı için özel hastaneler bu oranı rahatlıkla %200 hatta %300'e kadar çıkarıyorlardı. Son yapılan düzenlemeyle özel hastanelerin yaptığı “hırsızlık” yasal koruma altına alınmış oldu.

Hükümet, SGK yoluyla özel hastanelere yaptığı muayene ve tedavi masrafı ödemelerini 2005 yılından beri arttırmıyor. Döviz artışı ve enflasyonla beraber hastane için gerekli ilaç ve tıbbi malzemelerin fiyatlarının artması, patronların kârını eritiyor. Bunlara bir de özel hastane sayısındaki hızlı artış nedeniyle kazanç oranının düşüşü de ekleniyor. Üstelik fiyatlar arttıkça, özel hastaneye gidenlerin sayısı azalıyor, devlet hastanelerinde yığılma artıyor. Dolayısıyla patronlar, kârlarındaki azalmayı ilave ücret uygulamasıyla kapatıyor. Çünkü patronlar, sağlık için değil, kâr etmek için hastane açıyor. Hükümet, ilave ücret ödemesini yükselterek, kendi vermediği parayı, hastalardan alması için sağlık sektörü patronlarına olanak yaratıyor. Ek olarak da, yeterli denetim yapmayarak, hastane yönetimlerinin kanuni haklarının çok üstünde vurgunlar yapmasına da göz yumuyor.

Devlet yetkilileri masal anlatmaya devam etsin. Ancak insanlar hastanelerde karşılaştıkları sömürünün farkında. Sözde “sosyal devlet” anlayışını benimseyen hükümet, içlerinde “insan sevgisini” herkesten çok barındırdığını söyleyen egemen sınıfın sözcüleri, inandırıcı olmak istiyorlarsa, özel hastaneleri kamulaştırıp herkesin ücretsiz ulaşabileceği yerler haline getirmeli. Ancak bunu yapamazlar. Çünkü insanların sağlık durumu, yaşamı umurlarında değil. Onlar için önemli olan sadece patronlar ve kendileri. (28.10.13)

Suriye'de savaşın vahşeti pazarlığı gölgelemiyor

Suriye için düzenlenecek olan 2. Cenevre toplantısı tartışmaları öncesinde ABD'de iki gazetede MİT müsteşarı Hakan Fidan'ı "İrancı" olarak suçlayan yazılar yayınlandı. Hükümet çevreleri, yazıyı çözüm süreciyle ilişkilendirmeye çalıştı ama gerçekte sorun Suriye ile ilgili.

Erdoğan'la birlikte ABD'ye de giden Fidan, ABD başkanından "Türkiye'nin, Suriye'ye gerilla ve silah sağladığını bildiğini, ancak bazen Batı karşıtı olan 'yalnız' örgütlere sağladığı" sitemini dinlemişti.

Irak ve Afganistan deneyimi olan Amerika burjuvazisi, uzun ve masraflı, üstelik radikal islamcı gurupların güçlenmesiyle sonuçlanacak bir savaşa daha girmek istemiyor. Fakat Türkiye hükümeti, kendi burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda savaş istiyor. Katar ve Suudi Arabistan'ın da destek verdiği bu savaş, Ortadoğu'da gerici örgütlerin üzerinden ilerliyor.

Ortadoğu'da El Nursa ve El Kaide'ye bağlı gerici örgütlerin güçlenmesi, Suriye'deki savaş ortamını kızıştırıyor. Halkın çektiği sorunlardan değil, Suriye rejiminin istikrarsızlaşmasından endişelenen Batı, Rusya ve ABD pazarlığa yöneldi. ABD burjuvazisi, gerici örgütleri destekleyen Türkiye hükümetine, Ortadoğu'daki payına göz dikilmesine izin vermeyeceğini, cemaate yakınlığı bilinen ve gericiliği ile tanınan Hakan Fidan üzerinden dile getirdi.

Türkiye burjuvazisi, Erdoğan hükümetine güvenerek, Suriye'de büyük yatırımlar yaptı ancak iç savaş patronların yatırımlarını yok etti. Eğer Esad rejimi düşerse yeni bir hükümetle yatırımları geri döndürebilir. Bu nedenle, sayısı her gün artan, sözde Suriye'yi temsil ettiğini iddia eden ama kendi aralarında hiç anlaşamayan örgütlere destek veriliyor. Bu parasal ve silahlı destek, hem savaşı yayıyor, can kaybını arttırıyor hem de ABD'yi kızdıyor.

AKP, bir yandan "demokratikleşme" paketleriyle demokrasi getirdiğini söylerken, bir yandan da, bir avuç patron için savaşı kışkırtıyor. Ne geçim derdinin ve işsizliğin kol gezdiği Türkiye halklarının ne de iç savaştan dolayı harap olmuş Suriye halklarının bu savaştan bir çıkarı yok. Yüzyıllardır yan yana yaşadığımız Suriyeli kardeşlerimizle sokulmayı çalışıldığımız savaşı reddediyoruz. (29.10.13)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Tartışmaya devam

İşyerinde yerel seçim tartışılırken, toplu sözleşme de tartışılıyor. Ekimin ilk haftasında sözleşme taslağı üzerinde tartışma ve öneri toplantısı yapıldı.

İşçilerin ağırlıklı talebi, tavan ücretinin belirlenmesi ve bunun üzerinden zam yapılması oldu. İkramiyenin dörde çıkarılması, sosyal paketin sözleşmeye yansıtılması yani kadrolu işçilerin aldığı hakların kazanılmasını istiyorlar. Bir de iş güvencesi.

Sendika bürokratları ise bu önerilerin bir şartla dikkate alınacağını söyledi. Şartları; işçinin onların arkasında durması. Görünürde iki taraf güven tazeleme sürecinde olduklarının farkında. İşçiler, toplantıların sözleşme sürecinde devam etmesini istiyor. Sendikacılar her ay çağrı yapacaklarını, işçilerin katılımına sevineceklerini söylediler.

Ayrıca sendikacılar, AKP hükümetinin gündeme getirdiği kıdem tazminatına ilişkin düzenlemeye işçinin dikkatini çekmek için işyerinde "Diren İşçi" başlığıyla bir basın açıklaması metni dağıttı. Aynı zamanda ayın 24'ünde şube yöneticileri ve işyeri temsilcileriyle birlikte DİSK Genel Merkezi önünden Mecidiyeköy'e kadar bir yürüyüş için çağrı yaptılar. Yürüyüşe işçiler çağrılmadı. Kasım ayı içinde ciddi eylemler yapacaklarını söylediler.

DİSK'in yürüyüşüne katılım çok azdı. Yine sendika bürokratları, dostlar alış verişte görsün misali günü kurtarmaya

dönük eylemler içinde. Böyle devam ederse işçi sınıfı için bir çıkmaz olacak. Kıdem tazminatı tartışmaları, sendikacı bakışıyla devam ederse işçilerin aleyhine sonuçlanacağını şimdiden söyleyebiliriz. (Bir işçi)

Gıda

Taleplerimizin arkasındayız

Taşınma için aramızda anlaştığımız 300 lira zam talebi için çalışmalar sürüyor. İşçinin çoğunluğu her yılbaşında yapılan sendika eğitim toplantısında bu talebin dile getirilmesi gerektiğini düşünüyor. Bu toplantılarda daha önce dile getirdiğimiz sorunlarda kazanımlar olduğu için işçiler umutlu.

Taşınma işlemleri devam ederken, evlerini taşıyan arkadaşlar, hala servisle buraya gelmeye devam ediyor. Bize açıklanan tarihler geciktiği için bu arkadaşlar mağdur. Bayramdan sonra 12 saat çalışma yok ama bu arkadaşlar her gün 4-5 saatlerini yollarda geçirdikleri için daha çok yoruluyorlar. Bu nedenle patrona kızgınlar.

Yeni fabrikada şu anda 12 saat çalışma var. Hafta başında, iş çıkışında, genç bir işçi kalp krizi geçirerek öldü. Söylendiğine göre gizli kalp hastalığı varmış. Ancak işçi fenalaştığında, hem fabrikanın sağlık görevlisi geç müdahale etti hem de hastaneye götürülmesi gecikti. Aynı sorun, yönetimden birinin başına gelseydi bu tip bir durum olmayacağını defalarca gördük. Buna dayanarak soruyoruz: İşçi arkadaşımız öldü mü, öldürüldü mü? (Bir işçi)

Patronlar tek tiptir

Patronlar inançlı olsun, inançsız olsun, milli ve dini bayramları sevmez. Bunların tek bir inançları var; kâr ve işçiyi çok çalıştırmak. Bayram tatili bitti, her işçi tatilden aynı şekilde yararlanamadı. Özellikle özel sektördeki taşeron işçilerin çoğu tatilden yararlanamadı.

Tatil dönüşü iş yoğun, işçi az, neredeyse her işçiyi ikiye bölecekler. İşçinin çok yoğun çalışıp yorulduğu halde işi yetiştiremediğini bilen müdürle patron yanımıza geldi. "Kendinizi yormayın, oturun, dinlenin, acele etmeyin" dediler. Bilmeyen der bu müdür tam işçi dostu. Elbette çok yorulduğumuzda dinlenebiliriz ama çıkış saatimiz belli değil ki. İki saat dinlensek, işten iki saat geç çıkacağız, üstelik fazla mesai ödemesi de yok. Müdür bey bizim bedenimizden bize ziyafet çekiyor.

Öyle hızlı çalışıyoruz ki kazalar kaçınılmaz. Sonunda bir arkadaş elini kesti, doktora bile götürmediler. Kendi başına hastaneye gönderilmiş. Şefe gidip kızdık, yolda düşer, bayılır, dedik, şef "elini kesmeseydi" diye karşılık verdi. Bir süre sonra arkadaş geri geldi, eline dikiş atılmış 4 gün iş göremez raporu verilmiş. Müdür, idare et git, çalış demiş. Arkadaş zorlanarak çalışıyor, şef görünce kızdı. Bırakıp gitmesini, raporu bitince gelmesini söyledi. Ancak şefin kızgınlığı, raporlu olmasına rağmen çalışmasına değil, işçinin rapor alması. İşte böyle çok işçi dostu bir şef. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Çözüm süreci, seçim sürecine dönüyor

Seçimin yaklaşmasıyla birlikte çözüm sürecine ilişkin karşılıklı tartışmalar arttı.

Kürt hareketinin talepleri en başından beri aynıydı. En öne çıkanları seçim barajında düzenleme yapılması, Kürt siyasetçilerin siyaset yapmalarının önündeki engellerin kaldırılması, ana dilde eğitim ve Abdullah Öcalan'ın dışarıya ile daha rahat bağlantı kurması yani tecridinin kaldırılmasıydı.

Bu talepler hükümetin Öcalan ile görüşmeye başladığı günlerde de aynıydı. Yani hükümet aslında bu talepleri müzakere etmeyi baştan kabul etmişti. Hiçbir talep karşılanmadığı gibi ucuz oyalama taktikleri kullanılıyor.

AKP hükümeti, iktidar olduğu ilk günden bu yana Kürt sorunu ile ilgili olarak çok şey yapıyormuş gibi gösterdi kendini. Bizzat başbakanın Van'da da tekrarladığı "tek devlet, tek millet, tek bayrak" lafları, sözde eleştirdiği Kemalist siyasetine ait.

Hükümetin bu siyaseti Türk burjuvazisin önemli bir kesiminin çıkarları ile çelişiyor. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki pazar alanlarını yitiren burjuvazinin elinde bir tek Irak kaldı. Türk burjuvazisi, petrol yönünden zengin olan Irak Kürdistanında başta petrol ve inşaat sektörü olmak üzere hemen her alanda iş yapıyor ve bu bölgede çok önemli bağları

var. Buradaki ucuz işgücünden faydalanıyor ve bu faydanın da istikrarlı bir şekilde devam etmesini istiyor. Bu nedenle de AKP hükümetinden bu meseleyi çözmesini istiyor.

AKP hükümetinin ve tabii Tayyip Erdoğan'ın başka planları da var. Bilindiği gibi önümüzdeki üç yıl boyunca seçimler olacak. Yani hükümet bu süreyi PKK ile savaşımadan geçirmek istiyor. Bunun için de uyguladığı siyaset

Kürt sorununu çözüyormüş gibi görünmek ama aslında oyalamak. Bu siyasetin arkasında yatan asıl amaçsa, Kürt hareketine mümkün olan en az payı, Kürt kitlelerine mümkün olan en az hakları vermek.

Nitekim başbakan, açılış için gittiği Van'ın ilçelerinde, güya halkla konuştu. Etrafındaki koruma çemberi nedeniyle uzaktan bağırarak halk, ısrarla hastane istedi. Ama başbakanın aldıkları tek cevap BDP'li belediyenin çöpleri toplamadığı, sokakları temizlemediği oldu. Deprem yaralarını saramayan, en çaresizlerin deprem konteynerden atılmaya çalışıldığı

bu günlerde Vanlıların dertleri fazla umurunda değildi, partisine açılışlarla oy istedi.

Şu bir gerçek ki AKP hükümeti, iktidara geldiğinde Kemalist zihniyetini devirmek için arkasına büyük bir rüzgar aldı ve bu rüzgarı çok iyi kullandı. Bu süre içinde de Kemalist bürokrasiyi yerle bir etti ve kendi demokrasi anlayışı ya da demokrasi anlayışının olmadığı ayan beyan ortaya çıktı.

Durum böyle olunca da AKP'ye "demokratik" etiketi takan medyaya güvenenler şimdi buna şüpheyle bakmaya başladılar, yani kralın çıplak olduğu artık çok rahat fark ediliyor.

AKP'nin bu tavrı, sadece

Kürt kitlelere ya da Kürt siyasetçilere yönelik de değil. AKP karşısında hak isteyen herkes aynı siyasete maruz kaldı, terörist ilan edildi. Bu nedenle AKP'yi ve burjuva zihniyeti taşıyan siyasetleri geriletmenin tek yolu Kürt ve Türk emekçilerin birlikte, kendi sınıf çıkarları etrafındaki mücadelesinden geçiyor. Biz devrimciler, Kürt halkının kendi dilini konuşma, siyaset yapma ve tüm demokratik taleplerini destekliyoruz. (27.10.13)

Uluslararası Gündem

ABD

Kamu hizmetlerin yeniden başladı

Demokrat Parti ile Cumhuriyetçi Parti arasındaki 16 gün süren bir bilek güreşinden sonra geçici olarak bir anlaşma sağlanıp “shutdown” a, ABD’deki belirli kamu hizmetlerinin durdurulmasına, şimdilik son verildi.

İşlerine geçici olarak son verilmiş olan 800 bin kamu görevlisi, 17 Ekim’de yeniden işbaşı yaptı. Kamu kadrosunda olanlar sonuçta ücretlerini kesintisiz alacak olsalar bile özel sektöre dahil olanlar, çalışmadıkları günlerin ücretini alamayacak. Örneğin devlet parklarındaki lokantalarda çalışan emekçiler, parkların kapalı kaldığı bu sürede çalışmadıkları günlerin ücretini alamayacak. Sonunda yapılan uzlaşmanın ise esas nedeni, kamuoyundaki hoşnutsuz değil.

Cumhuriyetçi Parti milletvekilleri, Ekim ayı başında görüşülen devlet bütçesinin onaylanmasını, “Obamacare” diye adlandırdıkları, sağlık reformunu “sosyalist” diye damgalayarak, reddettiler. Halbuki bu reformun sosyalistlikle hiçbir ilgisi yok. Esas sorun, 15 Ekim’de devletin borç alabilmesinin tehlikeye girmesi.

Cumhuriyetçiler tavırlarını, Obama’nın 2010 yılında gündeme getirdiği sosyal sigorta reformuna bahane olarak ileri sürmüştü. Obama, bu sosyal sigorta reformu sayesinde sosyal sigortası olmayan 50 milyon insana güvence getireceğini iddia ediyordu. Yoksullar için uygulanan Medicaid sağlık yardımını sisteminde, yoksulluk

ücretinin %133’ü altında ücreti olan ve sigortası olmayan kişileri de kapsamı ve de 50 kişiden az personelin çalıştığı işyerlerinde de patronlara herkesi sigortalı yapma zorunluluğu söz konusuydu. Bunu uygulamayan patronlara ceza kesilecekti. Ancak bu sözü edilen sosyal sigorta yasası, Cumhuriyetçilerin tepkileriyle budanıp içi boşaltıldı. Haziran 2012’de Yüksek Mahkeme kararı ile yasanın onanmasına rağmen eyaletler, yasayı keyiflerine göre uygulayabilecekler.

Bütün bunların sonucu olarak, resmi rakamların bile belirttiğine göre bu reform sadece 2014 yılında 14 milyon insana biraz katkıda bulunacak ve yine geriye sosyal sigorta hizmetlerinden yararlanamayan, 30 milyondan fazla insan kalacak!

Borçlanma sorunu

ABD’de devletin borç alabilmesi, (senatoda) vekiller tarafından bir tavan sınırları içerisinde onaylanması gerekiyor. Eğer bu tavan arttırılmazsa veya devlete yeni borç alması için onay verilmediği durumda, devlet artık vadesi gelen borçlarını ödeyemeyecek konumuna düşer. ABD devletinin gerçekten borçlarını ödeyemeyecek durumuna düşmesi, dünya ekonomisine çok büyük yansımaları olacağından dolayı, Cumhuriyetçiler ile Demokratların bu konuda en nihayetinde anlaşmamaları, hayal bile edilmek istenmiyor. İşte bu nedenle hiç kimse bu sürecin

anlaşmazlıkla biteceğine inanmıyordu.

Dünya ekonomisi, ateş üzerindeki süt konumunda. Vurguncular, yani kapitalist ülkelerdeki büyük bankalar o kadar devasa rakamlarla işlem yapıyorlar ki, en küçük bir panik bile 2008 mali krizinden daha büyük bir krize yol açıp ardından bir iflas zincirini ve de bunun sonucu olarak, krizin çok daha derinleşmesini getirebilir. İşte bu panik kötü bir haber ve hatta kötü bir haber olasılığı sonucu bile ortaya çıkabilir.

İşte bu nedenle birçok bankacı Demokrat ve Cumhuriyetçilere seslenerek artık bu çocukça davranışlarından en kısa zamanda vazgeçip anlaşmaya varmaları için baskı yaptı. Yine de bankacıların endişesi bitmiş gibi görünmüyor, çünkü varılan anlaşma durumu sadece 2.5 aylık bir süre için kurtardı. Bu “shutdown” olayı etrafında siyasetçilerin kendi aralarındaki sürtüşmelerinin de ötesindeki şu gerçeği yeniden gündeme getiriyor: Dünya ekonomisi artık uçurumun eşiğine gelmiş bulunuyor ve bankacıların da itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi en küçük bir kıvılcım bile felakete yol açabilir. LO (25.10.2013)

Akdeniz’de yüzlerce insan ölüyor

3 Ekim günü neredeyse hurdaya dönmüş bir gemi, İtalyan adası olan Lampedusa’ya birkaç yüz metreye yakın bir yerde battı ve 500’ye yakın yolcudan sadece 155 kişi kurtarılabildi.

Bu deniz faciası ilk değil. Yine 3 Ekim’de Malta adası yakınlarında 250 göçmeni taşıyan bir gemi battı ve 30’dan fazla insan öldü. Yine aynı gün Mısır’daki İskenderiye yakınlarında 12 kişi aynı şekilde öldü. Göçmenler Yüksek Komiserliği başkanı, “ülkelerinde bombalardan, kurşunlardan kurtulup Avrupa’ya sığınmak için yola çıkan

Suriyelilerin bu şartlarda denizde ölmelerinin” onda şok etkisi yarattığını açıkladı. 9 Ekim günü Avrupa Birliği Başkanı Barroso, Lampedusa adasına, ne kadar uygulandığı ifade etmek için gittiğinde yuhalandı (iyi de oldu). Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-Moon ise “bu deniz facialarını önleyecek köklü önlemlerin alınmasını” istedi.

Ama kiminle alay ediyorlar? Sanki Avrupa Birliği hükümetlerinin sadece son 20 yıl boyunca, bu konudaki uygulamalarından haberdar değillermiş gibi davranıyorlar!

Avrupa Birliği daha 1997’de Şengen sınırları içerisinde seyahat etmek isteyen mültecilere; onların çalışabilme ve aileleriyle birlikte yaşama izinleriyle ilgili bir sürü sınırlama getirmişti. 2002’de Sevilla kentinde yapılan bir zirvede, yasa dışı göçe karşı yapılan mücadeleyi temel sorun ilan etti

ve bazı yoksul ülkelere yapılan yardımların bundan böyle bu konuda yapacaklarına bağlı olacağını duyurdu. 2004 yılında ise Avrupa Birliği seviyesinde, parmak izi de dahil bir sürü bilgi toplayacak, merkezi bir sistem oluşturulması kararı alındı. Bütün Avrupa Birliği sınırlarında bir denetim gerçekleştirmek amacıyla da Frontex adıyla bir kurum oluşturuldu. Ardından da Fas, Pakistan, Türkiye, Rusya, Arnavutluk dahil, bir sürü devlet ile işbirliği anlaşmaları yapıldı. Hatta Cezayir, “yasa dışı göçü suç” sayan bir ceza kanunu

geçirdi. 2008’de çıkarılan “Retour” adlı bir Avrupa Birliği kararnamesi, yabancıları daha kolay sınır dışı edecek ve sınır dışı etmeden önceki günlerdeki yaşam şartlarını daha da feci kılacak önlemler içeriyor. Tüm bunlara ek olarak, bazı Avrupa Birliği ülkesi, mültecilere karşı ulusal düzeyde birçok baskıcı yasa çıkardı.

Bugün Avrupa Birliği’nin gündeminde olan, Frontex’e daha feci baskı ve sınırlarda sıkı önlemler uygulayabilmesi için ek yetkiler vermek. Bu amaçla, yeni insansız uçaklar, radarlar, uydular, kameralar alınması için milyonlarca avro ek ödenek

ayarlanıyor. İşte tüm bunlar, sefalet ve diktatörlerin baskı ve şiddetlerinden kaçan, birkaç on bin mülteciye karşı yapılan seferberliktir!

Bu süre içerisinde gittikçe çok daha fazla sayıda mülteci, Akdeniz’de ölmeye devam ediyor. Büyük güçlerin temsilcileri ise ölenlerin arkasında timsah göz yaşı döküp, kaçakçıların soygunlarından rahatsız oldukları hikayesini anlatıyorlar.

Tüm bunlara rağmen ölüm tehlikesini göze alarak Avrupa’ya ulaşmak isteyen

mülteci sayısı hiç de azalmayacak. Çünkü göçün kaynağı ülkelerindeki sefalet, siyasi, askeri istikrarsızlık. Tüm bunlar, bu ülkelerde emperyalist güçlerin geçmişte ve şimdi uyguladığı talan ve baskılardan kaynaklanıyor.

Emperyalist ülkeler, zenginliklerini,

Afrika’yı, Ortadoğu’yu ve Asya’yı talan ederek gerçekleştirdi. Emperyalist ülkelerin, bu ülkelerdeki yerel diktatörlüklere ve terör çetelerine verdiği destek, doğrudan veya dolaylı askeri müdahaleleri sonucu ortaya çıkan şartlar, yüz binlerce insanı, canı pahasına ülkelerini mülteci olarak terk etmeye zorluyor. İşte bu nedenden dolayı, emperyalist ülkelerin asgari yapması gereken; yollara düşmüş bu mültecilerin feci şartlarda ölmelerini gerçekten engelleyecek önlemleri almaktır. LO (18.10.13)

Ekim 1973 Kippur savaşı

6 Ekim 1973 günü, Yahudilerin bayram günü, Mısır ve Suriye orduları İsrail'e saldırdı ve dördüncü İsrail-Arap çatışmasını başlattı. Mısır ve Suriye, 1967'de Altı Gün savaşı sırasında kaybettikleri toprakları geri almaya çalıştı.

Savaş Arap ordularının mağlubiyetle sonuçlanmasına rağmen Mısır, Amerika öncülüğünde yürütülen barış anlaşmasında kaybettiği toprakların bir kısmını geri aldı. Ancak bu anlaşma ne İsrail yönetiminde yaşayan Filistinlilerin konumunda ne de komşu ülkelerde mülteci olarak yaşayan Filistinlilerin konumunda bir değişiklik sağladı.

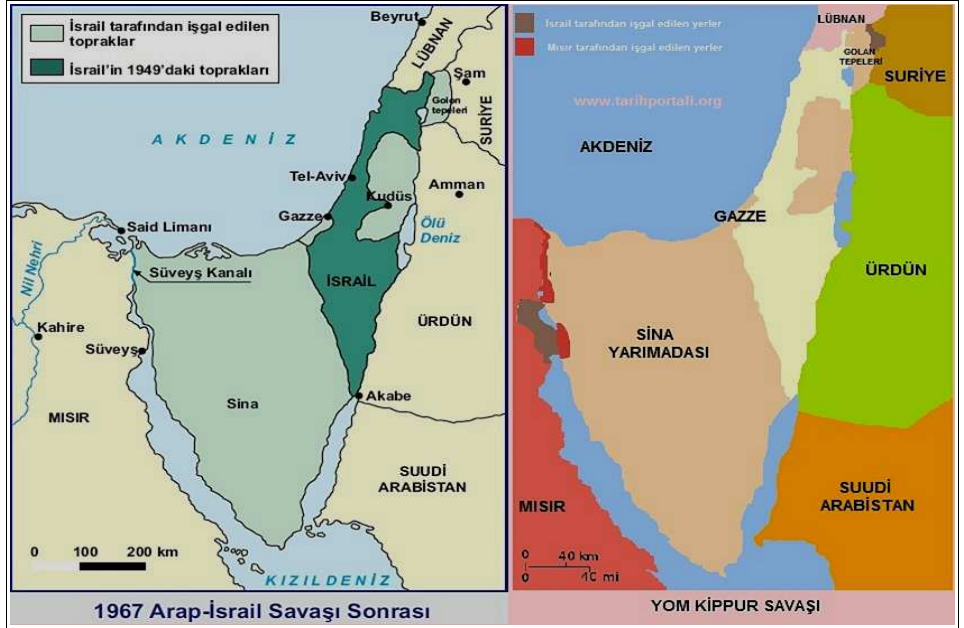
1967'nin sonuçlarıyla başlayan bu savaş İsrail'in geniş topraklara yayılmasını sağladı. Süveyş Kanalı'nın doğu yakası bundan sonra İsrail ordusunun kontrolünde gemi seferlerine kapalı olacaktı. Golan tepeleriye Suriye'nin elinden alındı. Kudüs'ün doğu parçası ve Gazze şeridi ilhak edilecekti. Yeni bir Filistinli mülteci akını, 1948'den beri Filistinli mültecilerle dolan kampları daha da kalabalıklaştırdı.

Mısırlı ve Suriyeli yöneticiler, işgal altında olan Filistin topraklarını geri vermek istemiyorlardı. Onlar başta ABD olmak üzere büyük güçlere, İsrail'e 1967'de elde ettiği topraklardan geri çekilmesi için baskı yapmaya zorlayabilme düşüncesindeydiler. Filistin halkının İsrail'den bağımsızlığını kazanması gibi söylemleri öne çıkarmalarına rağmen tek hedef buydu.

Savaşın ilk üç günü, Arap orduları için başarılı geçti. Mısır orduları Süveyş Kanalı'nı aştı, Suriye birlikleri, Golan tepelerinde ilerledi ve bu durum İsraili yöneticiler arasında paniğe yol açtı. Ancak daha sonrasında büyük güçler ve NATO, Arap yöneticilerini ateşkese zorladı. ABD müttefiki İsrail'in yanında yer aldı ve İsrail'in ilk günlerde kaybettiği yerleri geri alabilmesi için hava desteği sağladı. Sovyetler Birliği ise Arap devletlerinin yanındaydı ancak bu, İsrail'in ilerlemesini durdurmadı. İsrail'in Süveyş

hükümet, ilk günlerdeki geri çekilmeden dolayı suçlandı ve İsrail'deki bu süreç, sağ partilerin güç kazanmasına, birkaç yıl içinde iktidara gelmesine olanak sağladı.

Ancak İsrail'in işgali altındaki topraklardaki halk için yani Gazze'deki, Kudüs'teki Filistinliler için hiçbir şey değişmedi. Amerikan başkanı Jimmy Carter'ın denetimi altında 5 yıl sonra imzalanan anlaşma ile Mısır, Sina'yı geri alabildi ama bu, Filistinlilerin sırtından oldu. Dönemin Mısır devlet başkanı Sedat, ABD ile ittifak yapıp

Kanalı'nda ilerleyip Mısır ordusunu kuşattığı sırada, Birleşmiş Milletler devreye girerek, 22 Ekim'de tarafları ateşkes ilan etmeye zorladı.

Yenilgiye rağmen bu savaş, Arap yöneticilere bir parça da olsa saygınlık kazandı. İlk kez Arap orduları, İsrail ordularını geriletmişti. Arap ülkeleri kendi aralarında dayanışma gösterdi ve diğer Arap ülkeleri de Mısır ve Suriye ordularını güçlendirdi. Buna karşılık İsrail'de, İşçi Partisi

1967'de kaybettiği toprakları geri alabildi ama bedel olarak artık İsrail devletine karşı çıkmayacağı sözünü verdi.

İsrail devletinin baskısı altındaki Filistinlilere gelirse, sonuç ne olursa olsun, onların özgürlüğü, Arap yöneticilerinin hedefi olmadı.

Kippur Savaşı'nın kırkıncı yılında Filistinliler, İsrail işgaline hiç olmadığı kadar maruz kalıyorlar.

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Savaş bölgesinde “demokratik” seçimler

1 Mayıs 2013'de Pakistan'da genel seçimler yapıldı ve Batılı liderler bunu; “Pakistan'da demokrasiye dönüş” diye yutturmaya çalıştı.

Demokrasi iddiaları laftan ibaret olup, esas amacın emperyalist güçlerin Pakistan'ı birkaç on yıldan beri savaş bataklığına sürüklediğini ört bas etmektir.

Özellikle İngiliz basını Pakistan'da ilk defa sivil bir hükümetin ardından demokratik seçimlerin yapıлып yeni bir demokratik hükümetin başa geldiğine vurgu yaptı. Örneğin The Economist dergisi; “Pakistan tarihinde ilk defa demokratik seçimlerle iktidar süresini tamamlayan bir hükümet, özgürlük ortamında yapılan seçimler sonucu iktidarı yeni bir hükümete devretti. Pakistan demokrasisi hiçbir zaman bu kadar güçlü olmadı” diye yazmaktan çekinmedi.

Evet bu defa iktidardaki sivil Pakistan Halk Partisi hükümeti, ne bir askeri darbeyle ne baskı sonucu erken seçim tertipleme zorunda kaldı ne de 2008'de Benazir Butto'nun katledilmesinden sonra olduğu gibi bir ortamda iktidarı terk etmek durumunda kaldı. Ama bu durum, İngiliz basının iddia ettiği gibi Pakistan'ı 70 yıllık tarihi boyunca idare eden ordunun, artık gerçekten, kesin bir şekilde kışlaya çekildiği anlamına mı geliyor? Veya Pakistan'daki siyasetçiler ün yapmış yolsuzluk geleneklerinden vaz mı geçtiler? Bu iki durum da değişmedi.

Pakistan siyasi hayatında yolsuzluk öyle bir seviyeye ulaştı ki siyasetçilerin tümünün, siyasi hayatlarında en az bir defa yolsuzluğa bulaştığı tespit edildi. Örneğin son hükümet partisi olan Pakistan Halk Partisi Başbakanı Pervez Eşref, enerji bakanı iken haraç almakla yargılandı. Ondan

önceki başbakan olan Yusuf Rıza Gilani (o da aynı parti üyesi) 2012'de, Yüksek Mahkeme'nin adalete engel olduğu kararı nedeniyle istifa etmek zorunda kalmıştı. Çünkü Gilani Pakistan Halk Partisi üyesi olan şimdiki Cumhurbaşkanı Asif Ali Zardari'nin karıştığı yolsuzluk ve cinayet soruşturmaları engellemişti. Benazir Butto'nun eşi olan Zardari, daha önceki bakanlık dönemlerinde aldığı haraçlar yüzünden “Bay yüzde 10” diye biliniyordu.

Yolsuzluğa bulaşan, sadece Pakistan Halk Partisi değil. Pakistan Halk Partisi'nin hükümet ortağı, Avami Ulusal Partisi ve Muhacir Ulusal Partisi de yolsuzluğa bulaşmış. Öyle ki bu iki partinin bazı üyeleri tehditle haraç toplama suçlarından hapiste.

11 Mayıs seçimlerini kazanan siyasetçilerin, diğerlerinden geri kalır yeri yok! Örneğin seçimleri kazanan Pakistan Müslüman Birliği lideri Navaz Şerif, üçüncü defa başbakan oluyor ve cinayet ve yolsuzluk suçlamalarıyla yargılanıyor. Navaz Şerif'in kardeşi Şahbaz, Pakistan Müslüman Birliği'nin kalesi olan Penjab bölgesi yöneticisi olup o da büyük yolsuzluklara karışmış bir kişi olarak tanınıyor.

Pakistan'ın önde gelen bütün siyasetçileri, ellerinden gelen her şeyi kullanıp şu veya bu şekilde iktidarda veya iktidar çevrelerinde kalmak istiyorlar. Pakistan burjuva sınıfının çıkarlarını savunan üç belirleyici güç odağı olan siyasi çevrelerin bu isteğinin nedeni; yargı gücü ve ordu arasındaki ilişki ve güç dengeleri çerçevesinde yapılan pazarlık sonucu, ağır yolsuzluk suçlarının getireceği cezalardan kurtulabilmek.

Pakistan'daki son seçimlere uzaktan bakıldığında, ordunun hiç

müdahale etmediği izlenimi verilebilir. 1988'de diktatör general Ziya ül Hak'ın gizemli bir uçak kazasında ölmesinin ardından ordu, arka plana çekilerek siyasete doğrudan müdahale etmiyor. Tek istisna, Ekim 1999'da general Müşarref'in yaptığı askeri darbe ve onu takip eden üç yıl boyunca uygulanan olağanüstü haldir. Bundan hareket ederek, general Ziya ölümünden sonra, ordunun siyasi ve sosyal alandaki gücü ve müdahalesinin bittiği gibi yanlış bir sonuca varabilir miyiz?

Böyle bir sonuca varmak, ordunun ülke hayatında, ekonomik alandan devlet aygıtına, bütün önemli mevkilere getirilenleri denetlemesi, terörist grupları kullanması veya bazı bölgelerdeki feci baskıları düzenlemesini görmemek demek. Bu son seçimlerde ordunun doğrudan ön plana çıkmamış olması, sadece bundan böyle perde arkasında her şeyi ciddi bir şekilde denetleme olanaklarına sahip olduğunu gösteriyor.

“Demokrasi” ve terörizm

Pakistan'da yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, son seçimler özgürce yapıldı ve artık ülkeye “demokrasi” geldi demek büyük bir yalan. Bazı rakamlar, durumun gerçekten ne olduğu daha iyi anlatıyor. Polisin verdiği resmi rakamlara göre (büyük bir olasılıkla eksiktir) sadece seçim faaliyetleri esnasında 150 kişi öldürüldü. Daha çok sayıda insan yaralandı, işkenceye, saldırıya uğradı veya kaçırıldı. Onlarca seçim merkezi bombalandı veya yakıldı. Seçimlere katılan partilerin çoğu, saldırılardan korktukları için büyük seçim mitingleri yapamadı. Sadece küçük

özel toplantılarla yetinmek zorunda kaldı.

Seçim günü 29 kişi çeteler veya bombalı saldırılar sonucu öldürüldü. Askerin, polisin ve özel silahlı güçlerin bütün seferberliğine rağmen, bu saldırılar engellenmedi. Hatta bazı kaynaklara göre silahlı güçlerin boy göstermesinin nedeni, ölümcül saldırıları engellemek için değil, seçmenlerin sandık başına gidip oy vermesini engellemek içindi!

Bu “özgür” seçimlerdeki başka bir tuhaflık ise seçime katılan aşırı dinci bir sürü örgüt olmasına rağmen, aldıkları toplam oy sayısının %5 ile sınırlı kalmasıdır. Yine de bu dinci örgütlerin silahlı grupları, seçim sonuçlarını önemli ölçüde etkiledi. Örneğin daha seçim çalışmaları başlamadan önce bazı İslamcı terör grupları, İslamcı olmayan ve laik adayların, seçim kampanyası yürütmelerine izin vermeyeceklerini ve de eğer uyarıları dikkate almayan adaylar bombalı saldırı veya suikasta uğrarlarsa suçu kendilerinde aramaları gerektirdiğini belirten açıklamalar yapmıştı.

Bu terörist İslamcı grupların tehditlerine boyun eğmeyen partiler; Avami Ulusal Partisi ve Muhacir Ulusal Partisi oldu. Pakistan Halk Partisi ve Pakistan Müslüman Birliği, geçmişte bazı aşırı İslamcı sağ gruplarla koalisyon ortaklıkları yapmış oldukları için tehditlerden hiç rahatsız olmadı. Ülke çapında geniş seçim kampanyalarını sadece aşırı sağcı grupların doğrultusunda hareket eden Pakistan Müslüman Birliği ve Navaz Şerif’in Pakistan Adalet Partisi yapabildi. Diğer partiler, sınırlı seçim faaliyetleriyle yetinmek zorunda kaldı.

İşte yukarıda anlatılan şartlarda seçimden en kazançlı çıkan, birinci sırada Pakistan Müslüman Birliği ve ikinci sırada Pakistan Adalet Partisi’nin olması şaşırtıcı değil. Seçim sisteminden dolayı Pakistan Adalet Partisi, en çok oy alan ikinci parti olmasına rağmen milletvekili sayısı açısından üçüncü sırada yer alıyor. İkinci

sırada ise Pakistan Halk Partisi yer alıyor.

Son 25 yıl içerisinde, general Müşerref’in üç yıllık diktatörlüğü hariç, iktidarda sıra ile Pakistan Halk Partisi ve Pakistan Müslüman Birliği hüküm sürdü. Seçmenler, bu süre içerisinde bu iki iktidar partisi arasında, iktidara geldiklerinde uyguladıkları siyasetlerde fazla bir fark olmadığını görebildi. İşte bu nedenle daha önceki genel seçimlerde oyların bir bölümünün bir partiden diğerine kayması, milletvekili oranlarında fazla farklılık yaratmıyordu. Ama bu son seçimlerde sonuçlar farklı oldu.

Bunun esas nedeni, ortaya bir “üçüncü güç” olarak çıkan İmran Han’ın Pakistan Adalet Partisi değil. Her ne kadar, Pakistan Adalet Partisi yüzde 17 oy alarak, yüzde 15 oy alan Pakistan Halk Partisi’nin önüne geçmiş olsa da, Pakistan Halk Partisi, seçim sisteminin çarpıklıklarından yararlanarak birçok yerde milletvekili koltuklarını kaptı.

Yine de Pakistan Halk Partisi, federal meclisteki milletvekili koltuğunun yüzde 60’ını kaybetti ve Pakistan Müslüman Birliği ise milletvekili sayısını iki katına çıkardı. Pakistan Halk Partisi, yerel temsilciler konusunda da yüzde 70 oranında büyük kayba uğradı ve sandalye sayısı 107’den 6’ya indi. Pakistan Halk Partisi, yerel yönetimlerin neredeyse tamamını kaybetti: Koruduğu tek yerel yönetim kalesi olan Sindh eyaleti (Karaşi bölgesi) oldu.

Farklı ulusları barındıran bir “barut fıçısı”

Pakistan kuruluşundan bu yana sürekli bir savaş alanı oldu ve son dönemlerde bu durum, büyük güçlerin bölgedeki çıkarları çerçevesinde daha da feci bir hal aldı. Örneğin Afganistan’da, son 12 yıl boyunca yaşanan savaş nedeniyle Pakistan, emperyalist güçlerin aracı olarak kullanıldı.

Pakistan’ın geldiği durumu anlamak için İngiltere’nin sömürgecilik döneminin son 50 yılında, bu bölgede uyguladığı siyasetleri göz önünde bulundurmak gerek. 19’uncu yüzyılda Britanya İmparatorluğu’nun, Çarlık Rusya’ya karşı uyguladığı siyaset ekseninde bölge halklarını ikiye, üçe, hatta daha fazla parçalara böldü. Bu siyaset nedeniyle sonradan oluşturulan Pakistan’da patlamaya hazır bir sürü bomba oluştu ve bu durum, bugün daha feci bir şekilde devam ediyor.

Üstelik son 30 yıl boyunca emperyalist güçler yaptıkları müdahaleler sonucunda, Afganistan’ı sürekli bir savaş alanına dönüştürmekle kalmadılar Pakistan’ı da bu girdaba sürükleyip 180 milyonluk Pakistan halkını, bir yandan kendi burjuvazisinin asalaklığı, siyasetçilerin ve generallerinin yolsuzlukları ve diğer yandan Batılı emperyalist güçlerin sürekli askeri müdahale tehditleri arasında sıkıştırdılar. Örneğin Obama’nın iktidara gelişinden bu yana, ABD’nin insansız savaş uçakları, Pakistan hava sahasında terör estiriyor.

Emperyalizm, Afganistan’da olduğu gibi Pakistan’da da, aşırı sağ İslamcı güçlerin oluşup güçlenmesine katkıda bulundu ve bu bombanın Afganistan’dan sonra şimdi de Pakistan’da, yüzlerinde patlama olasılığı var. Ancak Pakistan’da, Afganistan’dan farklı olarak, 1960-1970 yılları arasında büyük mücadeleler vermiş olan kalabalık bir işçi sınıfı var. Ümit ederiz işçi sınıfı harekete geçip tüm bu kirli oyunları boşa çıkarır. Class Struggle (Temmuz 2013)

Anma... Anma... Anma...

Ekim devrimi, yolumuzu aydınlatıyor

7 Kasım 1917'de Lenin Petrograd İşçi ve Asker Sovyeti'ne hitaben şunları söylemişti: "Yoldaşlar, işçi köylü devrimi başarılıdır. İşçi köylü devrimi ne anlama gelir? Burjuvazinin en ufak katılımı olmadan bizim kendi iktidarımıza, Sovyet hükümetine sahip olacağımız anlamına gelir. (...) Baskı altındaki kitleler, iktidarı, kendileri yaratacak." Lenin sözlerini şöyle tamamladı: "Biz bugün Rusya'da proleter sosyalist bir devletin kurulmasına kendimizi adanmışız. Yaşasın dünya sosyalist devrimi."

İlk işçi devleti doğmuştu.

Lenin ve Bolşevikler için bu yalnızca bir başlangıçtı. Dünya sosyalist devriminin başlangıcı.

Yeni bir dönem gözler önüne seriliyordu. Baskı altındaki kitleler için sınırsız umut demek olan; aynı zamanda ilerlemeleri, geri çekilmeleri ve hatalarıyla dünya çapında mücadele anlamına gelen bir dönem. 7 Kasım 1917 (24 Ekim) tarihi aynı zamanda, bir sonucu yani 8 ay önce kitlelerin aniden sokaklara dökülmesiyle başlayan dönemin doruğuna işaret ediyordu.

Aniden hatta beklenmedik bir şekilde meydana gelen siyasi ve toplumsal patlama, hemen herkesi hayrete düşürmüştü. Yalnızca Çar polisini değil,

yıllardır gayretle bu an için çalışan devrimci militanların büyük bir çoğunluğunu da.

Rusya'da devrimin gündemine aldığı görevleri yalnızca işçi sınıfı başarabilirdi. Diğer siyasi ve toplumsal güçlerin hepsi toplum dışına düştü. Sosyalizm, Rusya'da gündemde olmasa da, Avrupa ve dünya çapında gündemdedi. Rusya'da küçük bir azınlık olduğu halde, işçi sınıfı, dünya işçi sınıfının ayrılmaz bir parçasıydı.

Lenin ve Bolşevik Partisi olayları bu ışık altında gördü ve zamanın egemen düşüncesinin tersine, şunları söyledi:

"Göreve başlama onuru Rus proletaryasına düştü ama unutulmamalıdır ki, hareket ve devrim yalnızca günden güne daha da güçlenen ve büyüyen -mesela Almanya'da- devrimci hareketin bir parçasıdır sadece. Görevlerimizi ancak bu açıdan tayin edebiliriz".

Bolşevikler için 1917'de "Rus" devrimi yoktu. Rusya'da bir proleter devrimi vardı. Bu yalnızca dünya sosyalist devrimi kavgasında bir ilk zaferdi.

O gün olduğu kadar bu gün de kapitalizm insanlığın yaşamsal sorunlarını çözemedi. Tam tersine! Ekonomik ve toplumsal yapıların gelişmesi, imtiyazlı azınlıklarla sömürülen çoğunluklar, zengin ülkelerle fakir ülkeler arasındaki

eşitsizliklerin artmasıyla sonuçlandı.

Ekim Devrimi'nin bugünle ilgisi, öncelikle ve en başta işçi devriminin hâlâ tarihsel bir gereklilik olması gerçeğidir. Çünkü toplumsal gelişme açıkça bir çıkmaz içinde. Kriz öncesinde de durum böyleydi. Yalnızca ileri görüşten mahrum olanlar ve bundan çıkarı olanlar, insan toplumunun ancak, dünyanın görece zengin ülkelerden oluşan çok küçük bir kesimi içerisinde gelişmeyi sürdürebileceğini umabilir ve düşünebilirlerdi.

Gerçekte en başta zengin ülkeler de dahil olmak üzere yaygın krizden sorumlu olan kurallar (pazara hakim olan ve kâr peşinde gözü dönmüş ekonomik kurallar), ülkeler ve o ülkelerdeki sınıflar arasındaki eşitsizlikten de sorumlu.

İnsanlığın bilimsel bilgisi, teknolojik üstünlüğü, toplumsal ilerlemesi, kendi toplumsal yaşamına hakim olmasını gerektiriyor. İnsanın bilimsel alandaki titizliğiyle, para ve bölüşümün, iniş çıkışlarına hükmeden çapraşık kuvvetlere bağımlılığı arasında çok büyük bir uçurum var (bu tümüyle, insanın tercihi). Bu uçurum ne bir kültür, ne de bir bilim meselesi: Bu, gerçekleştirilebilecek bir toplumsal örgütlenme meselesidir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.